

VŠEOBECNÉ ZNALOSTI

- 1 Co znamená slovo malus?
 - a) opak bonusu
 - b) trpaslík
 - c) nedostatek
 - d) třešeň

- 2 V které zemi se narodil slavný mořeplavec Kryštof Kolumbus?
 - a) Španělsko
 - b) Itálie
 - c) Portugalsko
 - d) Anglie

- 3 Jak se jmenuje první polistopadový premiér samostatného Slovenska?
 - a) Mikuláš Dzurinda
 - b) Vladimír Mečiar
 - c) Gustáv Husák
 - d) Robert Fico

- 4 Jaké je hlavní město amerického státu Kalifornie?
 - a) Sacramento
 - b) San Francisco
 - c) Los Angeles
 - d) Santa Fe

- 5 Který z těchto českých panovníků se roku 1085 stal prvním českým králem?
 - a) Vladislav II.
 - b) Soběslav I.
 - c) Vratislav II.
 - d) Přemysl Otakar I.

- 6 Které zemi dlouhodobě vládl Muammar Kaddáfí, zabitý v říjnu 2011?
 - a) Tunisko
 - b) Egypt
 - c) Libye
 - d) Sýrie

- 7 Jak se jmenuje epická báseň Danteho Alighieri o třech částech – Peklo, Očistec, Ráj?
 - a) Velký testament
 - b) Dekameron
 - c) Božská komedie
 - d) Ztracený ráj

1- a / 2- b / 3- b / 4- a / 5- c / 6- c / 7- c

HŘIVNA

říjen – listopad 2013

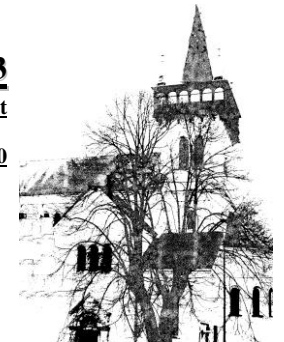
2013 / 22

www.farnost.semily.net

administrátor farnosti R. D. Jaroslav Gajdošík - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Chuchelně (CH) nebo v Tatobitech (TT)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 28. 10. do 10. 11. 2013



den	místo	hod.	úmysl
28.10.	pondělí		Svátek sv. Šimona a Judy
	KO	18:00	za zdraví a Boží požehnání pro Pavla Vnenčáka
29.10.	úterý	KA	18:00 za zdraví a Boží požehnání pro Hanku a na poděkování za životní jubileum
30.10.	středa	KA	8:00 za zemřelé a nenarozené děti v rodinách
	KO	20:00	NIKODÉMOVA NOC <i>po mši sv. při svíčkách následuje tichá adorace do 22:00 s možností svátosti smíření</i>
31.10.	čtvrtek	KA	18:00 za ř. Annu a Antona Bryšákovy
01.11.	pátek		Slavnost Všech svatých
	KA	8:00	za ř. rodiče Masničákovy, Hladíkovy a děti
	KK	18:00	za ř. Alojze Brandýse
			<i>po mši sv. společná modlitba za zemřelé na hřbitově (cca 20 min)</i>
02.11.	sobota		Vzpomínka na všechny věrné zemřelé
	KO	8:30	za ř. maminku
	TT	10:00	na úmysl dárců
	DD	13:30	za farníky
	CH	15:00	<i>100. výročí posvěcení kostela sv. Antonína</i> na úmysl dárců
	KK	17:30	<i>společná modlitba za zemřelé na hřbitově</i>
	KK	18:00	za duše v očistci
03.11.	neděle		31. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
	KO	8:30	za ř. rodiče, manžela a kamarádku Růženku
	TT	9:30	na úmysl dárců
04.11.	pondělí		Památka sv. Karla Boromejského
	KK	18:00	za ř. Viléma Švitorku a ř. Josefa Pacholíka
05.11.	úterý	KK	18:00 za ř. rodiče Annu a Petra
06.11.	středa	KK	18:00 za ř. sestru a manžela
07.11.	čtvrtek	KK	18:00 za ř. Marii Hamzovou
08.11.	pátek	KK	18:00 za ř. Václava Matějku, manželku, bratry a dceru Jaroslavu

09.11.	sobota	Svátek Posvěcení lateránské baziliky
	KA	8:30 na úmysl dárce
	KO	18:00 za zemřelé a nenarozené děti v rodinách
10.11.	neděle	32. NEDĚLE V MEZIDOBÍ
	KO	8:30 za † Emila Honegra a rodiče, za † rodiče Marii a Juraje Rantovy a jejich † děti: Pavlu a Marii s manžely a za † Josefa Plevu a za jejich zetě
	TT	9:30 na úmysl

SVÁTOST SMÍŘENÍ

středa	30.10.	na faře	09:00 - 12:00
čtvrtek	31.10.	na faře	14:00 - 18:00

Poslední možnost k zakoupení kalendářů je v neděli 10.11. – potom budou neprodané kalendáře vráceny. Peníze dávejte do kasičky, ne do košíku při sbírce o nedělních bohoslužbách.

CHERUBÍNEK

ORELSKÁ PĚVECKÁ, HUDEBNÍ, RECITAČNÍ, VÝTVARNÁ, LITERÁRNÍ A FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ – SEMILY 23.11.2013

POŘADATEL: OREL ŽUPA SV. ZDISLAVY A OREL JEDNOTA SEMILY
ŘEDITEL SOUTĚŽE: BOHDANA TICHÁ, HUSOVA 80, 513 01 SEMILY; TEL. 739911157, e-mail orel.semily@seznam.cz.

ŘÍDÍCÍ VÝBOR SOUTĚŽE: VÍT JŮZA, BOHDANA TICHÁ, PAVEL AJCHLER

KDY: SOBOTA 23.11.2013 OD 14 H

KDE: ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARA SEMILY – KOMENSKÉHO NÁM. 125 – SÁL V I. POSCHODÍ

ZAMĚŘENÍ: PĚVECKÁ, HUDEBNÍ, RECITAČNÍ SOUTĚŽ: KŘESŤANSKÉ VÝTVARNÁ, LITERÁRNÍ A FOTOGRAFICKÁ SOUTĚŽ: SVATÍ CYRIL A METODĚJ A JEJICH ODKAZ

STARTOVNÉ: DOBROVOLNÉ

MOŽNOST ÚČASTI V JEDNÉ I VÍCE SOUTĚŽÍCH

KATEGORIE: Ve výtvarné soutěži zvlášť chlapani a dívky, v ostatních společně.

Rok narození 2007 a mladší,
2003-2006,
1999-2002,
1998 a starší,
KOLEKTIVY

PŘIHLÁŠKY:

VÝTVARNÉ A LITERÁRNÍ PRÁCE A FOTOGRAFIE na téma SVATÍ CYRIL A METODĚJ A JEJICH ODKAZ do 13.11.2013 na adresu: Bohdana Tichá, Husova 80, 513 01 Semily. 23.11.2013 budou práce vystaveny a vyhodnoceny.

PĚVECKÁ, HUDEBNÍ A RECITAČNÍ SOUTĚŽ: při presenci 23.11.2013 13-14

hodin. Ohlášení účasti zejména větších skupin předem na výše uvedené kontakty vítáno. Formuláře přihlášek budou k dispozici při presenci, rovněž je najdete na <http://web.quick.cz/orel.zupa.sv.zdislavy> jako součást těchto propozic.

PROHLÁŠENÍ o použití osobních údajů: S odvoláním na znění zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů, pořadatelé soutěže prohlašují, že osobní údaje budou využity pouze za účelem přípravy, průběhu a vyhodnocení soutěže.

Za Orel jednotu Semily
Bohdana Tichá, starostka

Za Orel župu sv. Zdislavy
Vít Jůza, sekretář

SVATÝ WOLFGANG (31.10.)

Je jedním z nejoblíbenějších německých světců. Žil v 10. století a jako mnich benediktin a misionář procházel část dnešního Rakouska a hlásal slovo Boží. Pasovský biskup ho pro jeho velké úspěchy navrhl na nového biskupa v Řezně. Císař i mnoho zástupců kléru bylo proti.

Legenda vypravuje, že jeden z těchto odpůrců onemocněl a Wolfgang ho zázračným způsobem uzdravil. Když se to dověděl císař Oto II., biskupem v Řezně Wolfganga jmenoval. Ten jako biskup reformoval kláštery a zakládal nové, staral se o chudé a nemocné a prohluboval náboženství v lidu. Už za života byl uctíván jako světec. Žil asketicky a skromně. Umožnil založení biskupství v Praze v roce 973 tím, že souhlasil s odloučením Čech od své diecéze.

Nějaký čas žil jako poustevník u dnešního Wolfgangova jezera. Když potřeboval zařídit kapli, vymýtil les. Když měl jeho pomocník velkou žízeň, otevřel prý Wolfgang na místě pramen, jehož voda byla později poutníky používána jako léčivá. Vedle Wolfgangovy kaple je velký kámen, který poutníci podlézají, aby se vyléčili ze svých trápení.

Na obrazech bývá znázorňován mimo jiné se sekrou v ruce nebo zařatou do krovu kostela, což se vztahuje k tomu, že prý Wolfgang hodil sekru, aby věděl, kde postavit kostel.

MARIA JE NÁM BLÍZKÁ, ZVLÁŠTĚ V OBDOBÍ ZKOUŠEK

Pannu Marii považujeme za naši matku ve víře, stejně jako Abraháma nazýváme otcem víry (srov. Řím 4,12). A stejně jako Abrahám, i ona musela mnohokrát věřit a doufat „proti veškeré naději“. Jejím „ať se mi stane!“ se mohlo začít naplňovat tajemství naší spásy. Vyjádřila tím naprostou oddanost Bohu a jeho záměrům se svým životem – jako by tím podepsala prázdný šek!

Tento životní postoj jí už zůstal, i když „anděl odešel“ a zmizela jakákoli znamení Boží přítomnosti. Ba dokonce nastaly i situace, které vypadaly, jako by se Bohu vymkly z rukou: zklamání Josefovo, které mu nemohla vysvětlit; pronásledování od Heroda a nucená emigrace; ztráta dvanáctiletého Ježíše; a samozřejmě pronásledování Ježíše od předáků židovství a nakonec jeho ukřižování. A to jmenujeme jen situace, které nám Písmo zanechalo – jsem si jist, že jich bylo daleko víc!

Proto je nám Maria tak blízká, zvláště v období nesrozumitelných životních zkoušek.

(podle knihy Vojtěcha Kodeta: Učednictví)

VZPOMÍNKA NA DVA LITOMĚŘICKÉ BISKUPY

Ti, kdož čtou KT, si jistě se zájmem přečetli v 36. čísle tohoto týdeníku o biskupovi, který spojoval dva národy. Byl jím Mons. Antonín Weber. Vedl litoměřickou diecézi v těžkých dobách nástupu nacismu a druhé světové války. Pocházel ze šluknovského výběžku z rodiny tkalce. Vystudoval biskupské gymnázium v Bohosudově a pak byl vybrán ke studiu teologie na papežské koleji Bobemica v Římě. Po návratu do diecéze působil jako kaplan a učitel náboženství v severních Čechách.

V roce 1931 byl jmenován papežem Piem XI. litoměřickým biskupem. Stalo se tak pro jeho osobní morální kvality, jeho pracovitost, národnostní toleranci a také proto, že od římských studií mluvil velmi dobře česky. K litoměřické diecézi náleželo tehdy převážně území obývané občany německé národnosti. Ač sám Němec, dovedl si získat i české věřící, a to zejména na četných vizitačních cestách a při biřmování. Odmítal se zapojit do hnutí sympatizujícím s henleinovskou stranou v Sudetech, což mu vyneslo velké omezení v jeho biskupském poslání. Musel se na čas i vystěhovat z biskupské rezidence.

Nejobtížnější období pro pana biskupa však nastalo s koncem války. Již v červnu 1945 byl příslušníky Revoluční gardy vyzván, aby opustil ČSR. Po několika intervencích v Litoměřicích se toto neuskutečnilo. Pamětníci, kteří dosud žijí v Litoměřicích, si vzpomínají, že pan biskup musel nosit na rukávu bílou pásku. Ta národnostní nenávisť po r. 1945 byla hrozná, zejména v pohraničí. Marně protestoval proti násilnému odsunu a fyzickému týrání svých kněží německé národnosti. Na podzim v roce 1946 vyčerpan v bezvýchodné situaci, se rozhodl odstoupit ze svého úřadu. Vatikán tuto rezignaci přijal dne 23. ledna 1947. Jeho zdravotní stav se velmi rychle zhoršoval. Vysílený biskup zemřel 12. září 1948, tedy před 65 lety.

Sluší se poznamenat, že panu biskupovi byl prezidentem republiky Václavem Havlem v roce 1995 propůjčen in memoriam Řád TGM II. třídy za vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva.

Na pana biskupa mám také osobní vzpomínky. V roce 1941, když v Lysé nad Labem probíhaly oslavy 650 let povýšení na město, byla při této slávě sloužena v zámeckém parku i velká pontifikální mše svatá, kterou celebroid pan biskup Weber. Dodnes mám fotografii, na které jsme s mým bratrem, jak neseme v průvodu před panem biskupem jeho mitru a berlu.

Později jsem se setkal s panem biskupem, když nám udílel svátost biřmování. Tehdy se mše sv. sloužila podle latinského ritu u hlavního oltáře, takže mezi mřížkou a předními lavicemi byl větší prostor a biřmovanci stáli ve dvou řadách. Pan biskup kráčel mezi námi a vykonal předepsaný obřad. Mám tedy pana biskupa dosud v živé paměti. V litoměřické katedrále byla později umístěna deska s nápisem: „Kěž dojde věčného míru, ježž na zemi nenalezl.“

Jeho nástupcem se pak stal salesiánský kněz Štěpán Trochta. Pocházel z Moravy, narodil se ve Francově Lhotě 26.3.1905. Gymnázium vystudoval v Kroměříži a teologii v Turíně, kde byl v roce 1932 vysvěcen na kněze. V letech 1942 až 1945 byl vězněn v koncentračních táborech Mauthausen a Dachau, kde se setkal s pozdějším pražským arcibiskupem Beranem.

V roce 1947 byl vysvěcen jako biskup litoměřický. Ke své intronizaci dne 23.11.1947 kráčel z Terezína do Litoměřic pěšky jako bývalý vězeň. Když se pak slavnostní průvod ubíral z biskupské rezidence přes Dómské náměstí do katedrály sv. Štěpána, u jednoho ze dvou praporů vlajících na věži praskla žerď. Tehdy kdosi pravil, že je to zlé znamení. Myslím si, že to byl důsledek toho, že tyto prapory nebyly již dlouho vyvěšovány.

Jeho působení v roli biskupa bylo velmi úspěšné a to komunisté nemohli připustit. Pan biskup byl zatčen 26.1.1953 a odsouzen na 25 let žaláře. Přes Ruzyň a Pankrác se dostal do Leopoldova. V roce 1963 byl propuštěn na amnestii.

V roce 1968 se mohl vrátit do Litoměřic a být jmenován kardinálem „in pectore“, což je výraz tajného úmyslu mezi papežem a jmenovaným. Jeho působení však komunisté všemožně omezovali. Zemřel 6.4.1974 a také účast na jeho pohřbu byla všemožně omezována. Přesto se pohřebních obřadů zúčastnili arcibiskupové sousedních zemí. Vídeňský kardinál König, berlínský kardinál Merx a krakovský kardinál Wojtyła, pozdější papež Jan Pavel II.

Když jsme se chtěli jeho pohřbu zúčastnit, byli jsme zastaveni před Mělníkem a po důkladné prohlídce dokladů a technického stavu auta jsme byli vráceni zpět s tím, že do Litoměřic je vjezd zakázán.

Osobně jsem se s panem biskupem setkal vícekrát. Do roku 1948, kdy ještě bylo možno v rámci studentských setkání v Litoměřicích s panem biskupem přímo hovořit. Nejvíce na mne zapůsobilo shromáždění kněží v katedrále z celé diecéze dne 19.6.1949, kdy jsem „nenápadně“ doprovázel lyského děkana P. Vičara, abych od něho převzal pastýřský list, v němž ordináři otevřeně varovali věřící před nebezpečím nastupujícího komunismu. Očekávalo se, že kněžím bude pastýřský list odebrán orgány StB při východu z katedrály. Pan kardinál všem kněžím ukládal, aby příští neděli „sub gravi“, tedy pod těžkým hříchem, přečetli text pastýřského listu z kazatelny ve své farnosti. Později jsme se setkali s panem kardinálem osobně spolu s dominikánským teologem Metodějem Habáněm.

Pan kardinál byl pohřben do biskupské hrobky. Později byla v katedrále umístěna deska s tímto nápisem: „Na křížové cestě skutečně předcházel svěřený lid.“

Činnost, oběť, láska (životní heslo).

Josef Zumr

Mohl bych ještě pokračovat v myšlenkách a tématech, které otec Simon vnesl (např. otázka nesmyslného evropského multikulturalismu, který tvrdí, že je lepší chovat se jako ateista, než některým ze symbolů tradičního náboženství urazit příslušníka jiného náboženství), ale dvě jeho myšlenky myslím postačí.

Rád bych závěrem ještě uvedl, že jste si jistě všimli, že muslimové po celém světě slavili. Zvláště se jich několik miliónů sešlo ke tradiční náboženské pouti do Mekky (tzv. Hadždž / حج), na jejímž konci oslavili svátek obětování tzv. Íd al-Adhá / عيد الأضحى. Tímto svátkem si připomínají víru a poslušnost praotce Ibrahíma (Abraháma), který obětoval svého syna (dle muslimů Ismá'íla, Izmaela) Bohu. Ráno v den Íd al-Adhá se muslimové po celém světě zúčastňují ranních modliteb ve svých místních mešitách. Po modlitbě se mezi sebou rodiny a přátelé navštěvují a pomalu se připravují na vykonání oběti zvířete (beran, skopek, ovce, koza, slepice), děje se tak rovnou přede dveřmi domů, na dvoře, na farmě... Získané maso se rozdělí na tři části: pro nejbližší rodinu, pro přátele a známé a pro chudé. Symbolika oběti odkazuje nejen na výhradní Ibrahímovu poslušnost a víru, ale i na ochotu vzdát se vlastního majetku, posílit rodinné vazby a přátelství, a konečně pomoci těm, kteří jsou v nouzi. Protože se jedná o veliký svátek rodinných vazeb a přátelství, všichni se oblékají do nových oblečení, ženy se kráší a nosí mnoho doplňků. Tak to jen něco málo z muslimského světa, kterému bych se chtěl věnovat i v dalších dopisech.

Můj Bože, v Trojici Jediný, prosím žehnej Semilanům a všem obyvatelům české, moravské a slezské země! Sešli nám svou milost a na přímělu všech našich zemských patronů nám uděl demokratickou, inteligentní, pokornou, pravdomluvnou, pracovitou a odvážnou vládu! Vítězi voleb, prosím, dej odvahu k pokoře a ke svědomitosti. Poraženým ve volbách, prosím, dej sílu k respektu a k pravdě! Svatý Lukáš a svatý Filipe Neri orodujte za nás!

Váš poutník Kristův, Lukáš



Foto z titulní strany zářijového čísla comboniánského magazínu Nigrazia.

Z VRABČÁKU K NILU

Díl třetí: S otcem Simonem po nábřeží

Milí Semilané a drazí přátelé ze všech českých a moravských luhů a hájů, tímto se Vám hlásím stále živý a zdravý z Káhiry, města tisíce minaretů (*al-qáhiratu baladu l-alfi mi'dzanatin*). Tento třetí dopis chci začít prakticky přesně tam, kde jsem ten minulý ukončil.

Když jsem se totiž vracel ze slavnosti sv. Daniele Comboniho z kostela Cordi Jesu dne 10. října, šel jsem pěšky s jedním z členů naší komunity, s otcem comboniánem Simonem Mbuthiou MCCJ. Ten pochází z Keni. V současné době dopisuje doktorát na Papežském institutu arabistiky a islamologie v Římě, když přitom učí u nás v Dar Comboni islamologii a mezináboženský dialog. Je tu na mnoho měsíců, a protože s námi i bydlí, je právoplatným členem naší komunity v Dar Comboni. Teď mne tak napadá, že v jednom z následujících dílů bych měl rozhodně popsat každého z členů této komunity – seminaristu Brightona, bratra Alda, otce Luigiho, Richarda a Simona. Určitě se k tomu dostanu, protože to stojí za to!

Nyní tedy jen krátce k jednomu z nich, k otci Simonovi. Je mu asi 45 let a je to v podstatě takový náš vypravěč a pohádkář, jak bychom snad mohli i říci. Ne snad, že by si vymýšlel, ale chrlí jednu příhodu za druhou, od těch vtipných k popukání, přes hořkosladké až po dojemné nebo zarážející. Protože se arabistice a islamologii věnuje přes deset let, má i mnoho neskutečně tragických příhod z muslimského světa. Nicméně přes to všechno u něho spíše převažují ty humorné příběhy.

Tak přesně s tímto naším Simonem jsem vyrazil na zhruba půl hodinkovou cestu pěšky od kostela Cordi Jesu na ostrov Zamálek do našich ubikací. Vzali jsme to nejkratší cestou, k Nilu a po nábřeží k severu. Témata rozhovoru byla různorodá, od mého nového počítače, přes prožívání liturgických obřadů Eritrejci, až po budoucnost Evropy. Simon je realista, nejprve přednese a snese před posluchače holá a místy i tvrdá fakta. Pak si všimne různých trendů a často mnoha neznámých. Následně staví budovu své myšlenky. Když hovoří o islámu, všimá si všech jeho negativních stránek, ale neopomene i ty kladné – kterých zrovna není málo (ale ani moc).

Řeknu Vám jen dvě z jeho myšlenek, o kterých jsme hovořili, když jsme se vraceli ze slavnostní mše, kde mimochodem náš spolubratr Brighton skládal věčné sliby. Tak nejprve, že s úsměvem otec Simon hovoří o oficiálním mezináboženském dialogu mezi katolickou církví a muslimy. A hned dodá jeden příklad: když v jedné vesnici žijí vedle sebe muslimové a křesťané, k ostrým střetům mezi nimi nedochází. Oni se totiž navzájem znají! Jsou to sousedé, znají se od malička, vyrůstali vedle sebe, potkávají se každý den v uličkách, na tržišti, znají své tváře, znají své děti. Možná se nestali velkými přáteli, ale tak nějak se vzájemně respektují. Kostel i mešita k vesnici patří, stály

tady za jejich dědů, vlastně odjaktěživa. Ve vesnici neznají mezináboženské handrkování, krvavé střety a útoky na kostely nebo mešity. Ovšem stává se to! Zvláště v poslední době, když se v Egyptě na rok k moci dostali fundamentalističtí Muslimští bratři silně finančně podporováni Saudskou Arábií a Qatarem. Mladí zfanatizovaní černobíle vidoucí Egyptané, často ovlivnění skvěle řečnickým, ovšem ne příliš vzdělaným imámem ze své mešity, tak jednoho dne vezmou za své ono ideologické řešení všech problémů: zislamizování Egypta. Což mimo jiné i znamená: všechny křesťany přinutit ke konverzi k islámu, nebo je pobít, nebo je alespoň přinutit k emigraci. Souběžně s tím pak všechny kaple, kostely a katedrály zbořit, nebo přeměnit na mešity. Tito mladí bojovníci podporovaní staršími ideology pak dělají nájezdy do vesnic a do křesťanských čtvrtí velkých měst a útočí na křesťany, na křesťanská bohoslužebná shromáždění, na pohřby, na pohřební průvody. Odpalují bomby, střílejí, házejí zápalné lahve. Zabíjejí muže, ženy, děti, starce, vdovy, sirotky, kněze... Svě oběti neznají, nikdy ve svém životě je neviděli, nikdy je nepotkali na ulici, nikdy se s nimi nepozdravili.

Proč tohle všechno otec Simon vypráví? On se totiž záhy zeptá, kde že se vlastně děje onen opravdový křesťansko-islámský dialog? Zda-li za stoly komisí mezi zástupci Vatikánu na jedné straně a zástupci muslimů na straně druhé, nebo zda-li se opravdový mezináboženský dialog koná na ulicích měst a vesnic, kde vedle sebe křesťané a muslimové žijí. Pochopitelně otec Simon není ani proti Vatikánu, ani proti oficiálnímu mezináboženskému křesťansko-muslimskému dialogu, ba naopak, přednáší o něm a podporuje ho, vnímá jeho nesmírnou důležitost pro dialog kultur, nicméně upozorňuje, se silou sobě vlastní, že křesťansko-muslimský dialog začíná dialogem života, někde tam v zapomenutých ulicích vesnic a měst muslimského světa, mezi sousedy, kteří se každý den potkají, pozdraví a prohodí pár slov. Zde je začátek mírumilovného soužití věřících dvou největších náboženských tradic světa.

Druhou myšlenkou nebo tématem, o kterém jsme s otcem Simonem hovořili, byla budoucnost Evropy. Zeptal jsem se ho totiž zcela jasně, jak vidí budoucnost Evropy. Zvláště vzhledem ke vzrůstajícímu počtu muslimských přistěhovalců v Německu, Anglii, Francii, Španělsku, Itálii, ve Skandinávii... Otec Simon je menší postavou s krátkýma nohama, navíc nosí brýle, a proto dává moc veliký pozor na projíždějící motocykly, kteří si to drandí po chodníku proti nám. Je sice večer a nábřeží je vybaveno lampami, ale ty nesvítlí – nejsou peníze. Ani po Nilu se to nehemží barevně osvětlenými a hudbou znějícími bárkami, na kterých by se Egyptané radovali z toho, že další den je pátek, tedy den volna, den setkání, den shromáždění, den modliteb. Ani zde nejsou peníze a po Nilu si to proplouvá jediná lodička. Ostatní jsou zaparkované pod námi, některé jsou osvětlené a hraje z nich hudba, aby tak přilákala zákazníky z nábřeží, kterých tu ovšem moc není. Na potměšlém nábřežním chodníku je tu a tam nějaký ten stánek s ořechy, kávou, čajem; jinde zase sedí zahalená

prodavačka papírových kapesníků. Často nás křižují již zmíněné motocykly, na kterých sedí čerstvě nactiletí, i jejich otcové a bez helem upalují po chodníku někam k jihu, když při tom stále klaksonují.

V takovémto prostředí jsem se tedy otce Simona zeptal na budoucnost Evropy. On se právě vyhnul projíždějícímu motocyklu, musel tak zvýšit hlas, abych ho slyšel, a řekl, že budoucnost Evropy je poměrně jasná. Z demografických čísel, zvláště z těch popisujících počet nově narozených Evropanů, vyplývá, že Evropa vymírá. Počet rodilých obyvatel se rapidně snižuje, zřejmě je důvodem onen rozpustilý styl, který celý Západ postihl: vše pro sebe, pro svoji kariéru; na děti budu myslet, až budu mít vyděláno, až se vrátím z ciziny, až nabudu důležitých zkušeností; nechci být k nikomu přivázan již nyní, vždyť můj život se teprve nyní otevírá, jsem mladý plný síly... A svatba? To je jen papír, žijme spolu a uvidíme, třeba si nebudeme vyhovovat... A pak otec Simon dodal, že tento rozmařilý styl západního člověka nebyl a není jen otázkou jednotlivců, ale přesahuje i do větších subjektů, jako je město, stát, obecně kultura života. A pak začal myšlenkový proud, který si v ničem nezadal s tezemi současného slovního českého egyptologa prof. Miroslava Bárty, který nepokrytě hovoří o tom, že naše civilizace je na pokraji kolapsu, když zmiňuje nárůst byrokracie, elitářství, úplatkářství, snížení porodnosti, úroveň vzdělanosti, ale také snížení zájmu o společenské humanitní vědy, vedle toho neustálé zvyšování zadluženosti, odsunutí duchovního života a jeho hodnot na vedlejší kolej, znevážení morálních hodnot a jejich nahrazení jakousi relativitou všeho. Prof. Bárta sice říká, že to je možná jen jeho názor, i když vychází z hlubokého studia egyptské kultury, ale otec Simon mne přesvědčil, že toto podvědomí je již rozšířeno i mezi lidmi, kteří se zaobírají dialogem kultur a náboženství (a zřejmě nejen mezi nimi).

A jak pokračoval otec Simon ve své vizi budoucnosti Evropy? No jen domyslel onen pokles porodnosti, kterým trpí Evropa. Za nějaký čas tyto počty a tito konkrétní lidé budou chybět a budou nahrazeny tou kulturou a tou civilizací, která je geograficky velmi blízko a rozhodně netrpí žádným problémem s poklesem porodnosti, sice má své veliké problémy, ale možná právě ty zapříčiní jejich útek do Evropy (např. kvůli zdejšímu dostatku vody a srážek). Tedy část muslimského světa se pomalu přesune k severozápadu do Evropy. Zřejmě tedy v Evropě přibude minaretů a mešit, ale jak realismus otce Simona velí, to ještě neznamená žádné důvody pro paniku. Naopak, možná to je ta pravá výzva pro zarostlé křesťanské kořeny Evropy, ale byly očistěny a mohly znovu родit a plodit veliké muže a ženy víry v Ježíše Krista, Syna Božího, našeho Pána. Možná právě tím, že budeme menšinou se mnohem více budeme podobat Kristu! Možná právě tím, že budeme maličci, budeme v Božích očích o to větší!